

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 12191/15
12.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиље АА, из ..., ул. ..., коју заступа Пантић Милорад из Новог Београда, ул. Нехруова број 78/37, поднетој против тужене Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад, ради поништаја закључка број: 46-001984/2014 од 17.03.2014. године, у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 181/2015 од 16.04.2015. године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** закључак Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад број: 46-001984/2014 од 17.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда 20 У. 5289/14 од 26.01.2015. године, одбијена је тужба тужиље изјављена против закључка Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад број: 46-001984/2014 од 17.03.2014. године, којим је одбачен, као неуредан, захтев тужиље, поднет дана 22.01.2014. године, заведен под бројем 46-001984/2014, за враћање одузете имовине, односно обештећење иза бившег власника ББ.

Против наведене пресуде Управног суда 20 У. 5289/14 од 26.01.2015. године, тужила је поднела захтев Врховном касационом суду за преиспитивање побијане пресуде, због повреде закона и повреде правила поступка које су од битног утицаја на решење ове управне ствари.

Врховни касациони суд је у диспозитиву пресуде Узп 181/15 од 16.04.2015. године уважио захтев тужиље, укинуо пресуду Управног суда 20 У. 5289/14 од 26.01.2015. године и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, налазећи да је Управни суд, пропустио да на усменој јавној расправи или у нејавној седници већа утврди све чињенице и

околности од значаја за доношење пресуде, посебно имајући у виду да је тужила уз тужбу приложила нове доказе, који су, по налажењу Врховног касационог суда, од значаја за одлучивање о њеном праву и правном интересу и одлучујући су при одлучивању о законитости решавања у предметној управној ствари, а то је да закључак Среског суда, Земљишно-књижног одељења у ... од 21.06.1954. године представља акт о подржављењу имовине, јер садржи основ одузимања, са позивом на законске прописе, уз конкретно навођење предмета одузимања.

Поступајући у извршењу наведене пресуде Врховног касационог суда Узп 181/15 од 16.04.2015. године, Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

У тужби, којом је покренула управни спор, поднетој непосредно Управном суду, дана 09.04.2014. године, тужила, преко пуномоћника, истиче да је први власник имовине био ВВ, супруг ББ, а отац ГГ, да је након његове смрти, вођена оставинска расправа, те да је одлуком О-12/1936 од 15.05.1936. године имовина подељена на једнаке делове ББ и ГГ. Даље наводи да је предметна имовина конфискована решењем Среског суда ... број Дн. 1424/54 од 21.06.1954. године, да је Основни суд у ... дана 20.11.2013. и 28.11.2013. године одржао рочишта, и утврдио законске наследнике одузете имовине, а како је тај суд имао обимну документацију о бившим власницима, утврдио је да је истима имовина одузета, јер на своје име нису поседовали нити покретне нити непокретне ствари, што недвосмислено доказује да су поседовали акт о подржављењу имовине. Такође наводи да се из приложене документације, која је децидно означена у тужби, јасно види да је имовина одузета бившим власницима, као и да је дана 11.03.2014. године Виши суд у Сремској Митровици донео решење Рех-13/12, којим је рехабилитовао бивше власнике одузете имовине, при чему је у диспозитиву, поред осталих одлука, утврдио да је ништаво и наведено решење Дн-1424/54 од 21.06.1954. године, те да је упаво тај акт, акт који је имао непосредно дејство односно којим је извршено подржављење имовине, а који је недостајао уз захтев, с обзиром да није пронађен његов оригинал код првостепеног суда у Предлаже да се тужба уважи и поништи оспорени закључак.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног закључка и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Поступајући по налогу суда 20 У 12191/15 од 16.09.2015. године, тужени орган је уз поднесак од 28.09.2015. године, а након одлуке Врховног касационог суда, суду доставио списе предмета, наводећи да у свему остаје при наводима изнетим у закључку број 46-001984/14 од 17.03.2014. године.

Поновним увидом у списе предмета и разлоге из образложења оспореног закључка произлази да је у поступку који је претходио доношењу тог закључка утврђено да

је тужила дана 22.01.2014. године, на прописаном обрасцу, поднела захтев за враћање одузете имовине, односно обештећења иза бившег власника ББ, који је код тужене Агенције заведен под бројем 46-01984/2014, а који захтев се односи на кућу, двориште и њиву који се налазе на кат. парц. .../2, уписане у ЗКУЛ ... КО ..., старог премера, а којој парцели одговара кат. парц. ..., уписана у лист непокретности ... КО ..., новог премера, површине 8а 99 м². Такође је утврђено да је тужила уз поднети захтев приложила у оригиналу или овереним фотокопијама документацију наведену у потврди о пријему захтева за враћање имовине и обештећење број 46-001984/2014, а која се налази у списима предмета. Захтев тужиле је одбијен из разлога што уз исти тужила није доставила обавезни доказ предвиђен чланом 42. став 4. тачка 3. наведеног закона, односно, није доставила исправу о подржављењу имовине, нити је наведен назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, а који доказ се мора обавезно приложити уз сваки захтев, на основу члана 42. став 7. наведеног закона.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиле указује на незаконитост оспореног закључка, будући да је тужени орган приликом доношења закључка повредио правила поступка из члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку. Ово због тога што тужени пре доношења закључка није на поуздан начин утврдио чињенично стање, односно није утврдио све правно релевантне чињенице и околности које су од значаја за доношење законите и правилне одлуке (одлучне чињенице) у складу са начелом истине из члана 8. ЗУП-а, а које се односе на утврђивање услова за остваривање права за враћање одузете имовине. Наиме, тужени орган приликом доношења оспореног закључка није узео у обзир чињеницу да се закључком Среског суда, Земљишно-књижног одељења у ... број Дн 1424/54 од 21.06.1954 године одлучено да, на основу члана 1. Одлуке АВНОЈ-а о прелазу у државну својину непријатељске имовине, о државној управи над имовином неприсутних лица и о секвестру над имовином коју су окупаторске власти присилно отуђиле од 21.11.1944. године (“Службени лист ФНРЈ”, број 2/45) и члана 1. Закона о прелазу у државну својину непријатељске имовине и секвестрацији над имовином одсутних лица од 31.07.1946. године (“Службени лист ФНРЈ”, број 63/46), а по основу конфискације, са важношћу од 22.11.1944. године (“Службени лист ФНРЈ”, број 74/46) дозвољава укњижба права власништва на некретнинама Елизе Цаиз и ББ из Старе Пазове на предметним непокретностима.

Према одредби члана 1. став 1. тачка 2. Закона о прелазу у државну својину непријатељске имовине и секвестрацији над имовином одсутних лица (“Службени лист ФНРЈ”, број 63/46 и 74/46), у својину Федеративне Народне Републике Југославије прелази и постаје општенародна имовина сва имовина лица немачке народности без обзира на држављанство. Под овима се нарочито разумеју сва она лица која су се за време окупације изјаснила да су немачке народности, без обзира да ли су пре рата иступила као таква, или су сматрана за асимилиране Хрвате, Словенце или Србе. Према ставу 4. истог члана наведеног закона, за поступак са имовином која прелази у својину државе или се ставља под секвестрацију важе прописи Закона о конфискацији имовине и о извршењу конфискације.

Како је наведени закон предвидео посебан поступак прописан Законом о конфискацији имовине и о извршењу конфискације (“Службени лист ДФЈ”, бр. 40/45 и 70/45, “Службени лист ФНРЈ”, бр. 61/46...47/51), а који закон је престао да важи ступањем на снагу

Закона о извршењу казни, мера безбедности и васпитно поправних мера (“Службени лист ФНРЈ”, бр. 47/51), то произилази да је закључак Среског суда, Земљишно-књижног одељења у ... број Дн 1424/54 од 21.06.1954 године, донет по престанку важења Закона о конфискацији имовине и о извршењу конфискације. Стога, и по оцени Управног суда, наведени закључак Среског суда, Земљишно-књижног одељења у ... број Дн 1424/54 од 21.06.1954 године представља акт о подржављењу имовине, јер садржи основ одузимања, са позивом на законске прописе, уз конкретно навођење предмета одузимања, па је оспорени закључак тужене, у конкретном случају, супротан наведеној одредби ЗУП-а, јер не садржи напред наведене податке.

Због непотпуно утврђеног чињеничног стања, тужени орган је повредио и правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово из разлога што образложење оспореног закључка у смислу наведене одредбе ЗУП-а, не садржи све елементе потпуног образложења, који се односе на потпун приказ чињеничног стања које је требало утврдити, уз навођење опредељујућих разлога при оцењивању доказа, односно не садржи потпуне и јасне разлоге из којих произлази чињенични и правни закључак туженог органа да тужила не испуњава законом прописане услове за остваривање траженог права. По оцени суда, ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, јер без таквог образложења није могуће ценити законитост оспореног закључка у управном спору. Стога, како образложење треба да садржи правни основ и разлоге за одлуку из диспозитива и да омогући странци да схвати зашто је донета одлука баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, а како овде оспорени закључак, супротно наведеној одредби ЗУП-а, не садржи напред наведене податке, одлучено је као у диспозитиву пресуде. У вези са тим образложење оспореног закључка не садржи ни разлоге да су испуњени услови прописани одредбом члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, за одбачај захтева као неуредног.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног закључка могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном закључку које се односе на повреде правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиле на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као диспозитиву ове пресуде, како би се у поновном поступку донела правилна и на закону заснована одлука, с тим што је тужени

орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.11.2015. године, 20 У. 12191/15

Записничар
Катарина Печић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/НМ